

отъ предовѣдванѣто Г. Янна и дѣцата и влезнаха у книгохранилицата, и като се заласнѣваше Бленка и гледаше живописны харты и образы, Іованчо и майка мѣ разговорихасе това слѣдствіе:

ІОВЯНЧО. Чѣдимсе, мамо, като размисливамъ, че дѣшата ми не ще да умре никога. Знамъ че тѣлото ми ще умре: защото видохъ Петра, че умре, и размислихъ че и азъ ще умремъ каквото онъ, и че тѣлото ми ще тѣратъ въ гробъ; но чѣвствѣвахъ много страхъ за смъртъта.

МАЙКА. Чѣдо мое, боишъ ли се сега отъ смъртъта?

Іов. Боимъ се, мамо, боимъ и се. Уплашихъ се тогава отъ смъртъта, защото размислихъ че ще хъ да самъ Фърленъ въ роватъ и да самъ покрѣтъ съ перстъ, и да не видимъ веке нито тебе, нито Бленка, нито нѣкого другого. Сега обаче много повече боимъ се отъ смъртъта: защото не знамъ гдѣ ще иде дѣшата ми, нито кой ще има грижа за нея, като умре тѣлото ми и са погребѣ.

МАЙ. Това ще са постарѣемъ да ти истолкѣвамъ, и надамъ се да те направимъ да по-